

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 80/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného obchodnou spoločnosťou IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Matej Kukura, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoPr 6/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 CoPr 6/2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 21 CoPr 6/2017 z 24. októbra 2017 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 C 177/2011 z 30. januára 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) vo výroku o zamietnutí žaloby a zrušil uvedený rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Sťažovateľ sa žalobou podanou na okresnom súde domáhal určenia neplatnosti skončenia svojho pracovného pomeru u zamestnávateľa z dôvodu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Nerovnaké zaobchádzanie zo strany žalovaného vo vzťahu k sťažovateľovi vyplývalo zo skutočnosti, že si ho žalovaný v dôsledku utrpeného pracovného úrazu a dlhodobej pracovnej neschopnosti vybral v súvislosti s u neho prebiehajúcou organizačnou zmenou ako nadbytočného zamestnanca.

4. Rozsudkom okresného súdu bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. O jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 21 CoPr 5/2014 z 19. marca 2015, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu tak, že určil výpoveď z pracovného pomeru za neplatnú a určil, že pracovný pomer trvá naďalej. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalovaný dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1 Cdo 1085/2015 z 27. júna 2017, ktorým uvedený rozsudok krajského súdu zrušil v zmeňujúcej časti a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Následne vo veci opätovne rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 21 CoPr 6/2017 z 24. októbra 2017 viazaný právnym názorom najvyššieho súdu na prejednávajúcu vec.

5. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že ju podáva proti predmetnému rozsudku krajského súdu sp. zn. 21 CoPr 6/2017 z 24. októbra 2017. Zároveň uviedol, že vo veci

bolo podané aj dovolanie z 23. januára 2018 na najvyššom súde prostredníctvom okresného súdu. Poukázal na to, že vzhľadom na okolnosti prípadu nie je pravdepodobné, že by najvyšší súd pripustil dovolanie, keďže s porušovaním práv sťažovateľa začal sám najvyšší súd, a preto dovolanie sťažovateľ nepovažuje za efektívny opravný prostriedok. Tiež uviedol, že ústavný súd napriek všeobecnému aplikovaniu zásady, že lehota na podanie ústavnej sťažnosti je zachovaná aj v prípadoch, keď bolo dovolanie odmietnuté, postupoval aj opačne a lehotu na podanie sťažnosti nepovažoval za dodržanú, preto z opatrnosti podal aj ústavnú sťažnosť.

6. Sťažovateľ namieta, že k porušeniu jeho základných práv a slobôd došlo „*nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu v konaní, ktoré vyústilo do vydania napadnutého rozhodnutia a ktorý procesný postup vychádza a nadväzuje na nesprávny procesný postup dovolacieho súdu pri vydávaní rozhodnutia dovolacieho súdu*“. V prejednávanom prípade došlo podľa neho k situácii, „*kedy dovolací súd prekročil svoju právomoc a prijal vo veci vlastné skutkové závery, ktoré sú v rozpore so skutkovými závermi, na základe ktorých rozhodol odvolací súd vo svojom prvom rozhodnutí*“. Krajský súd podľa jeho názoru prevzal v rozpore so zákonom skutkové závery dovolacieho súdu a rozhodol na základe nezákonne zisteného skutkového stavu.

7. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle ustanovenia článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní pred Krajským súdom v Prešove, sp. zn. 21CoPr/6/2017, porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. októbra 2017, sp. zn. 21CoPr/6/2017, sa zrušuje a vec sa v r a c i a Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 390,50 € k rukám advokátskej kancelárie IURISTICO s. r. o. so sídlom Cimborkova 13, 040 01 Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

10. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Sťažovateľ v sťažnosti sám uviedol, že vo veci bolo podané aj dovolanie. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 21 CoPr 6/2017 z 24. októbra 2017 podal dovolanie, ktoré bolo okresnému súdu doručené 26. januára 2018. Jeho dovolanie ešte nebolo postúpené najvyššiemu súdu na rozhodnutie o ňom, teda je možné konštatovať, že ku dňu rozhodovania o sťažnosti ešte nebolo rozhodnuté o dovolaní sťažovateľa.

12. Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom

nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

13. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

14. Zistená skutočnosť podania dovolania proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 21 CoPr 6/2017 z 24. októbra 2017 sťažovateľom vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených práv, ak je zřejmé, že sťažovateľ podal dovolanie, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené. Sťažnosť musela byť preto odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací.

15. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje...

16. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania)

a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

17. Ústavný súd sa však v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľa prípadné posúdenie jeho dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu.

18. A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľ k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súdu týkajúcej sa tohto rozhodnutia za obvyklých podmienok.

19. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2018